

Vilnius, 1947. 1. 11.

Aldut

oš is vėl čia, "Dilmiųje. Jau

olampian kaip savaitė čia gyven-  
mu. / Šis vėl tas pats kas einis rbs  
gyvenimas. Baidijan tosyt manos  
lydētus posimius, is vėl stoviu ant  
uob mos. T mjesty dab neb audžiau  
išenti. Šis beti koks tas klaidėjiji-  
mos gadvėnis, nes mieko gėso uera.

Atvažiavę pradėjau kranstio.

ti is vieno kambario į kitą. Mat  
beastėjant sikiimams mesime be-  
verik uros kambastus.

Šis pats negalim pūskyti,  
kaip ten buvo, kad net meatsis  
veikiam su tarimui. Na, darauok  
nė ty epšleidimę. Kiti kas ty  
atvažiavę, arba išvažiavę  
ne tik pūskioji bankę, bet  
iš... pūskioji. Manau, kad  
nepūskys nė tai. Ar ne?

Taip mieko dangian gero.  
Sakabais jau trečia diena kaip  
neduoda dviesų, todėl sėdime  
poie peičiau is mieko beveikiame.

"Kronau kuyg, Cerk  
moska". Dangi an utunni  
jokio oloo kuyg. Sivea bosta  
majors prioriebia padisbe to  
ic iloiyah, lokasta, irpovisg  
naxty. nada jan ure kada  
skaity ti.

Kaip Tau, Aldut dexosi?  
Jan ic tau diabi keliate  
diene. Baigesi atos to gos  
taip pat. Tiesa govan per  
sannas. Paisky uno Astura.  
Reiks jan perasyti ky wos.  
Qyvere. Laistadobysse.

Ho Tau dabar nesuntue  
sen po girus. Tau tau ne  
man ue. Ezi laive ir gali  
kus mosi sei ti iniblosy ti. Man  
pats uue to tau bursumun,  
kus ne kouty dave proos  
me unisti caro dabary. Gue  
isada tocia

Sausia grovatele  
Peto